

VEL-
KOM-
MEN
HJEM
TO VE
OG
OLA

HILSEN
FOLKE-
MUSEET

OG
OBOS

BYGGERÅD OG FOLKETS
UTVALG

En venn av meg fortalte at han hadde lest i *OBOS-bladet* at bygården i Wessels gate 15, hvor Ola og jeg hadde bodd i åtte år, skulle flyttes til Norsk Folkemuseum. Jøss, tenkte jeg, er det virkelig mulig?

Så fikk jeg idéen. Hvorfor ikke sende litt informasjon om gården til museet fra en gammel beboer? Siden det var publisert en svært grundig reportasje fra vår leilighet i *Bonytt* i 1979, sendte jeg liksom godt bladet til daværende førstekonservator Lars Roede, ettersom jeg tenkte at det kanskje kunne være av interesse.

Overraskelsen var stor da vi etter en tid fikk spørsmål fra Norsk Folkemuseum om vi kunne tenke oss at leiligheten vår ble rekonstruert på museet. Ola og jeg har ikke som motto «*My home is my castle*», så vi tente straks på idéen.

Dette skjedde i 2000. Vi flyttet fra Wessels gate i 1984, men siden jeg har en mann som ikke kaster noe (det kan jo alltid komme til nytte), befant det seg til alt hell et hav av kasser på loftet i vår nåværende leilighet, med ting og tang fra Wessels gate som aldri var blitt pakket ut.

Tenk for en lykke, nå blir vi kvitt alt i hop, tenkte jeg. Konservator Birte Sandvik fra Norsk Folkemuseum kom for å besiktige kasser og møbler, og det forsvant flere billass.

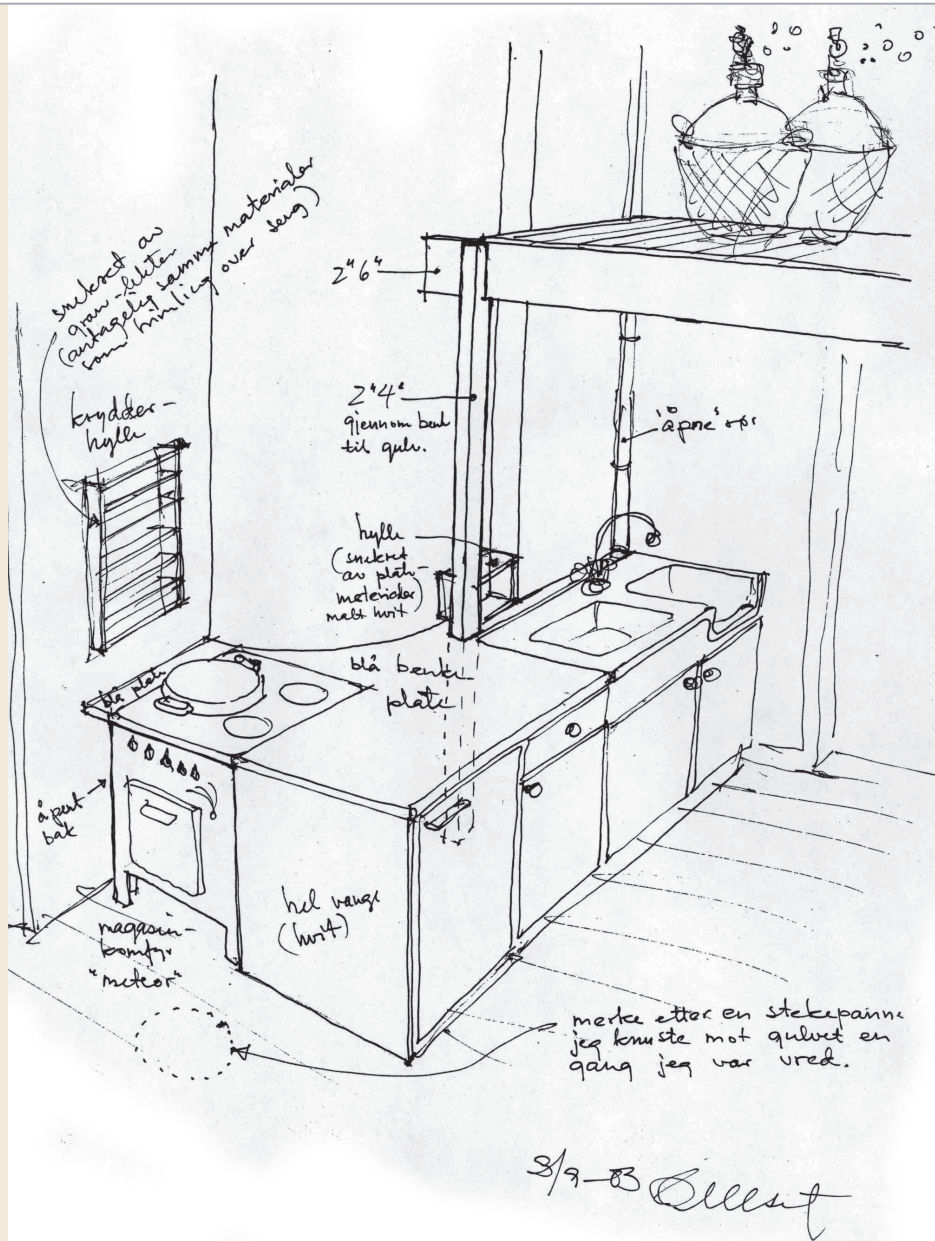
Til å begynne med tror jeg ikke helt vi forsto rekkevidden av det hele. Det ble etter hvert mange møter på Norsk Folkemuseum. Ola sto for skisser og tegninger som kunne være til nytte under rekonstruksjonen. Vi var informanter under hele prosessen, og knyttet bekjentskap med en museumsverden vi ikke kjente så mye til, og ikke minst ble vi kjent med mange ansatte på museet som glødet for saken. Det var en utrolig rar og spennende prosess. Jeg kan ennå ikke forstå at ting vi hadde liggende på loftet er blitt museums-gjenstander. Tenk at våre gamle klær og tepper må behandles med andakt! Dumt vi ikke sendte alt på 60 graders vask før vi ga det fra oss, så hadde museet spart seg for mye bryderi.

Personlig hadde jeg trodd at leiligheten kanskje ble noe i nærheten av originalen. Men da jeg forstod omfanget av prosjektet, ble jeg helt bitt av basillen «Wessels gate 15». Da mitt gamle arvede skatoll fra 1700-tallet (det satt langt inne), og Olas første innkjøpte kunstverk (han brukte en halv månedslønn på innkjøpet), tok veien til Bygdøy, skjønte vi at vi hadde kapitulert. Dette er viktig! Skal det bli perfekt, så skal det bli perfekt, og gudskjelov er ingen av oss gift med tingene våre, men med hverandre.

Fra åpningen av «Bonytt-hjemmet - 1979» på museet i 2004.

Foto:
Anne-Lise Reinsfelt
Norsk Folkemuseum

Retrospektiv skisse av kjøkkenet. Tegnet av Ola Ulset, 2003.

Tilhører Norsk Folkemuseum

Tove og Ola i leilighetens kontorsone, fotografert i *Nye Bonytt* i 1979 og på museet 25 år senere.

Foto i 1979:
Jan Larsen
Nye Bonytt

Foto i 2004:
Birte Sandvik
Norsk Folkemuseum

Alt vi kunne finne av småting, fotografier, tegninger og lignende fra 1979 eller tidligere ble gravd frem. Det var en vanvittig morsom prosess. På en måte var vi detektiver i våre egne ting.

Da leiligheten endelig sto ferdig, fredag 18. juni 2004, ble vi innbudt til åpning. Jeg tror ikke det går an å beskrive hvordan det føltes da et kjempestor banner på fasaden datt ned med teksten: «Velkommen hjem Tove og Ola...» For meg strømmet tårene. Det var utrolig! Tenk å ha sin egen leilighet på museum mens man ennå er i live, uten å være kjent og egentlig uten grunn. Vi føler oss i høyeste grad privilegerte.

Reaksjonene blant venner og bekjente har ikke uteblitt. Ikke minst får vi tilbakemeldinger om hvor fantastisk det er at leiligheten er helt identisk med slik den var i 1979. Hvis det ikke hadde vært fordi solforholdene og utsikten er annerledes enn der gården opprinnelig lå, hadde jeg selv ikke kunnet skille denne leiligheten fra den vi bodde i tidligere. Det er ikke en ting som er overlatt til tilfeldighetene, ikke en detalj som er feil.

Diskusjonen har vært oppe om det virkelig var slik beboerne levde til daglig, eller om leiligheten var blitt ommalret før fotoopptakene, for eksempel av Bonytt-magasinet fotograf og artikkelforfatter? Det kan jeg avkrefte, for de flyttet faktisk ikke på en ting. Det var virkelig slik vi hadde det til daglig, men selvfølgelig ville det ha sett annerledes ut etter en av våre heisafester, men vi ryddet ganske raskt opp «dagen derpå». Det ville ikke falle naturlig for oss å ha besøk av et magasin akkurat den morgenen leiligheten var full av glass med vinskvetter, fulle askebeger og LPer strødd utover gulvet.

Da museet tillot en liten vinfest i den rekonstruerte leiligheten, med gamle venner fra tiden vi bodde i Wessels gate, ble det en uforglemmelig stund. Vi var plutselig blitt nesten 30 år yngre!

I tillegg til prosessen med oppbyggingen av leiligheten, og samarbeidet med museet som var spennende, nytt og fantastisk inspirerende, ble det mye fokus i media. Siden både Ola og jeg er i arkitektbransjen, har vi ikke problemer med å eksponere boligen vår for offentligheten. Folkemuseet har imidler-

«Er du helt sikker på det, Tove?»
Samtale mellom sivilarkitekt Jens Treider, Tove Kvalstad og Ola Ulset under rekonstruksjonen av kjøkkenet på museet. Aprilfilm AS dokumenterer prosessen.

Foto:
Birte Sandvik
Norsk Folkemuseum

Tove og Unni Lombardi i stuens oppholdssone med bokhyller som skjerm mot kontorsonen, 1979.

Fotograf ukjent

tid vært svært taktfulle i alt som er offentliggjort av opplysninger om oss, så for oss har alt mediestyret (TV, internett, blader m.m.) bare vært morsomt.

Det var dessuten spesielt å lese en masteroppgave i kunsthistorie om sitt eget hjem, skrevet av Stine Hoel, som aldri hadde møtt oss. Der analyseres leiligheten i en «historisk» sammenheng i forhold til 1970-tallets interiørdesign og hjeminnredning. Problemstillingen blir også diskutert i lys av Pierre Bourdieus teorier om habitus og kulturell kapital, og det er rart å se seg selv i et slikt perspektiv. Det er både skremmende og smigrende.

Personlig synes jeg også det er utrolig morsomt å være «beboer» i leiligheten under Folkemuseets årlige julemarked. Å overhøre folks bemerkninger hvis jeg gjør meg anonym er selvfølgelig spennende, likeledes å se folks reaksjoner når de hører at jeg virkelig bodde i leiligheten i 1979, og at den er så godt rekonstruert at ikke jeg engang kan se forskjell på leiligheten nå og den gang.

Det som allikevel kanskje er mest spesielt er når Ola og jeg av og til besøker «hjemmet» vårt. Vi titter rundt, sitter og filosoferer litt på kjøkkenet. Dette var det første virkelige hjemmet vi hadde sammen, som vi brukte mye tid og krefter på å skape. Plutselig å være tilbake i 1979, en fortid med gleder og sorger, en tid vi var unge, idealistiske og radikale, det er få forunt.

Det kan ikke forklares hvordan det føles...

Ola,
fotografert av Tove,
1970-tallet.

Tove,
fotografert av Ola,
1970-tallet.

